

16 Ağustos Kamu Grevi: Tabandan Sendikal Cepheyle Genel Greve!

Yaklaşık 4 milyon memur ve 2,5 milyon memur emeklisini ilgilendiren 1 Ağustos'ta başlayan toplu sözleşme görüşmeleri sürüyor. En düşük maaşın 2024 Ocak ayında 29 bin 700 liraya çıkacağını söyleyen İslamcı rejim sendikası Memur-Sen'in toplu sözleşme talepleri şöyle: 2024 yılı için üçer aylık dönemler itibariyle refah payı dahil, birinci üç ayda %35, ikinci üç ayda %10, üçüncü üç ayda %15, dördüncü üç ayda %10 artış; 2025 için altışar aylık dönemler halinde birinci altı ayda %25, ikinci altı ayda %15 artış. Faşist rejim sendikası Kamu-Sen 2024'ün ilk altı ayında %40, ikinci altı ayında %30 artış ve ocak ayından itibaren verilen zammın üzerine %10 refah payı istedi. KESK ise en düşük memur maaşının büyük şehirler için 47 bin 500, diğer şehirler için ise 45 bin liraya yükseltilmesini talep etti. KESK TÜİK rakamlarının değil, yoksulluk sınırı temel alınarak ücretlerin belirlenmesi talep ediyor. Buna göre en düşük memur maaşının dört kişilik bir aile için yoksulluk sınırı üzerine, eş yardımının 3 bin 310 liraya, çocuk yardımının çocuk başına 2 bin 220 liraya çıkarılması, konutu olmayan kamu emekçilerine büyükşehirlerde 7 bin 500 lira, diğer şehirlerde 5 bin lira kira yardımı verilmesi isteniliyor.

14 Ağustos'ta gerçekleşen görüşmeler sonucu hükümet ilk teklifini açıkladı. 2024'ün ilk altı ayı için %14, ikinci altı ay için %9, 2025'in ilk altı ayı için %6 ve ikinci altı ayı için %5 zam önerdi. Bunun üzerine KESK 16 Ağustos'ta kesin olarak greve çıkacağını ilan etti. KESK'in genel grevi Türkiye'de sınıf mücadelelerinin yükselişe geçtiği bir dönemde gerçekleşiyor. Bu yüzden son dönemde gerçekleşen grevlerden en büyüklerine değinmemiz yerinde olacaktır:

11 Temmuz'da Türkiye'de DİSK'e bağlı Genel İş tarafından organize edilen bir günlük

ulusal belediye uyarı grevi gerçekleşti. İstanbul, Ankara, İzmir, Mersin, Eskişehir, Aydın, Dersim, Artvin, Kırşehir ve muhtemelen diğer şehirlerdeki grevci belediye işçileri eylem yaptı. Talepler daha yüksek ücret ve belediye şirketlerinde çalışan işçilere karşı ayrımcılığa son verilmesi. Sadece İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde iki belediye şirketinde çalışan 18.000 Genel İş üyesi var.

Kuzey Kürdistan'da faaliyet gösteren DEDAŞ (Dicle Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi) işçileri 21 Temmuz'da greve gitti. İşçiler altı ilde (Diyarbakır, Urfa, Mardin, Batman, Siirt ve Şırnak) ve 70 ilçede eylem yaptı. En büyük eylem yaklaşık bin işçinin toplandığı Diyarbakır'ın merkezinde gerçekleşti. İşçiler sendikalaşmanın yanı sıra daha iyi yaşam ve çalışma koşulları talep etti. 200'den fazla işçi işten çıkarıldı. Geçmiş yıllarda Tes-İş (Türk-İş) ve Enerji-Sen'in (DİSK) işçiler arasında üyeleri olmasına rağmen şu anda DEDAŞ'ta herhangi bir sendika tanınmamaktadır. Tes-İş mücadeleye ilişkin sessizliğini korurken, Enerji-Sen 18 ve 19 Temmuz tarihlerinde DEDAŞ işçilerinin talepleri ve mücadeleleri hakkında tweet attı ve işçilerle toplantılar düzenledi. DEDAŞ işten çıkarılan işçilere Enerji Sen'den istifa etmeleri ve rejim sendikası Hak İş'e üye olmaları konusunda baskı yaptı.

Temmuz ayının son günlerinde İZELMAN ve İZENERJİ şirketlerinde çalışan 18,000 işçi İzmir Belediyesi'ne karşı yarım günlük bir grev gerçekleştirmiş, ardından diğer belediye çalışanları da (otobüs şoförleri, itfaiyeciler, anaokulu öğretmenleri vb.) sözleşmede taahhüt edilen ancak belediye tarafından ödenmeyen geçmiş haklarının ödenmesi talebiyle benzer bir grev başlatmıştır. Hepsi Genel-İş'e (DİSK) bağlı işçiler bir günlük grev yaptı. Attıkları sloganlar

arasında İzmir metrosunda devam eden greve atıfta bulunarak "İzmir metro işçileri yalnız değildir" de vardı. Demiryol İş (Türk İş) üyesi 625 İzmir metrosu işçisi süresiz greve çıktı. İzmir metro grevi birkaç gün sonra kısmi kazanımla sonuçlanacaktı.

İzmir'de Bornova, Buca ve Bayraklı belediyelerinde çalışan işçiler enflasyonda eriyen ücretleri için ek protokol talep etti. Ankara'da farklı siyasi belediyelere ait Çankaya, Mamak, Etimesgut ve Yenimahalle Belediyesi işçileri de oturma eylemi ve basın açıklaması yaparak belediye eylemlerine dahil oldu. Çankaya Belediyesi'nde Genel-İş'in imzaladığı protokolü kabul etmeyen işçilere sendikacılar saldırdı. İstanbul'da ise iktidar partisinin kontrolündeki 23 yerel belediyede çalışan Hizmet-İş (Hak İş) üyesi yüzlerce işçi, grev çağrısı yaptıkları bir gösteri düzenledi. Hizmet-İş başkanları konuşmalarında hükümeti eleştirmek zorunda kaldılar ki bu Türkiye'de çok nadir görülen bir durumdur.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (KESK) öncülüğünde bir platformda örgütlenen kamu sektörü sağlık çalışanları 1 ve 2 Ağustos tarihlerinde greve gitme kararı aldı. SES ve diğer birçok sağlık çalışanı sendikasında örgütlü sağlık çalışanları İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Antalya, Muğla, Eskişehir, Diyarbakır, Urfa, Batman ve Dersim gibi şehirlerde, yani temel olarak Batı metropollerinde ve Kuzey Kürdistan'da greve gittiler.

Gaziantep Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'nde (OSB) işçiler, düşük zam sebebiyle eyleme başladı. Şireci tekstil işçileri 8 Ağustos'ta %34 zam önerisine karşı %40 zam talebiyle greve çıktılar. Mücadelenin yayılmakta olduğunu gören patronlar 2 bin işçiyi mesajla işten çıkardı. Bunun üzerine kent merkezine doğru yürüyüşe geçen işçiler polis gücü tarafından durduruldu.

Hiçbir konfederasyonun üyesi olmayan mücadeleci tekstil sendikası BİRTEK-SEN'in Genel Başkanı, Şireci patronunun şikayetiyle gözaltına alındı. Grev işçilerin maddi talepleri açısından kısmi fakat önemli kazanımlarla sonuçlandı. Hiçbir işçinin işten atılmayacağı, atılan işçilerin geri alınacağı sözünü de aldılar. Görüşme için gelen sendika temsilcilerinden birinin patronu öven konuşmaları da tepki topladı.

Bu koşullar altında mücadeleyi güçlendirmek için yapılması gerekenler şunlardır:

Karşımızda hakkımızı gasp etmek için her türlü hukuksal ayrıcalıktan faydalanan, sırtını kendi kapitalist devletine ve onun şiddet aygıtlarına dayayan, küresel anlamda bir sınıf olarak hareket edebilen burjuvazi var. Bizlerse onların kuklası haline gelmiş veya onlar tarafından bizleri kontrol etmek için kurulmuş sendikal yapılarımızla bir sınıf olarak davranma ve düşünme becerisi gösteremiyoruz. İşçi sınıfının sınıf kimliğine bürünmesini sağlayacak en temel iki öge parti ve sendikal cephe. EKP kuruluşundan bu yana, işçi sınıfının hak mücadelesine ve en nihayetinde daha da kızışacak olan sınıf mücadelesine ışık tutan bilgisel meşaleyi taşıyor ve sınıfın bir parçası olarak bulunduğu her yerde sendikal cepheleler işçi sınıfını küresel anlamda birbirine bağlıyor. Sınıfın organik birliğini sağlamak dünya devrimine gidecek tek yoldur! Zaman daralırken ve yaşam her geçen gün biz işçilerin omuzlarında ağırlaşırken, iki günde eriyen kazanımların değil kalıcı kazanımların peşindeyiz!

Kazanmanın yolu ise hem kamu sektöründeki hem de özel sektördeki işçilerin mücadelelerini birleştirecek, tabandan bir sendikal cepheden geçmektedir!

INTERNASYONAL KOMÜNİST PARTİSİ
international-communist-party.org
icparty@interncommparty.org